b l o c • n o t e s

GLEEN MORRIS
atletul cel mai complect din lume face cinema

Dintre atleții care au reușit să mă impresioneze la ultima Olympiadă, figura americanului Gleen Mooris, campion olympic și recordman mondial la decathlon, mi-a rămas bine întipărită în minte.

Decathlonul, departe de a fi o probă spectaculoasă, și deci să tenteze puțin pe amatorii de emoții, a reușit totuși la Berlin, Vineri 8 și Sâmbătă 9 August, în cele două zile rezervate Decathonului să umple imensul stadion olympic.

Căci pentru un cunoscător al atletismului — și la Berlin erau destui — întâlnirea între cei mai complecți atleți din lume constitula un eveniment ce nu putea fi trecut cu vederea.

.... A marcat un goal cu capul!

TRIPLA VICTORIE AMERICANA

Rezultatul a fost, după cum se știe, o triplă victorie americană, noțiune care de altfel a confirmat și în această grea probă realele calități atletice cu care este înzestrat acest popor.

Eroii Decathonului olympic din 1936 au fost: Morris, Clark și Parker. După prima zi, în care se desfășurase 100 m., lungimea, greutatea, înălțimea și 400 m.. Clark conducea cu două puncte asupra lui Gleen Morris, care reușise printre alte rezultate și un 49 s. 4 pe 400 m.!

In locul al treilea urma Parker.

MOORIS IA CONDUCEREA

In ziua doua, Morris ia conducerea și reușește turul de forță de a cuceri titlul de campion olimpic și de recordman mondial, totalizând după noua tabelă finlandeză, 7900 puncte.

Pentru ca cititorii să-și poată da seama mai precis de ce efort a făcut americanul Gleen Morris, este suficient să înfățișăm rezultatele obținute la Berlin și să le comparăm cu vechile recorduri mondiale ale lui Sievert (Germania) și Bausch (Statele Unite).

MORRIS

100 m.: 11 s. 1; lungime: 6 m. 97; greutate: 14 m. 10; înălțime: 1 m. 85; 400 m.: 49 s. 4; 110 garguri: 14 s. 8; disc: 44 m. 20; prăjină: 3 m. 90; suliță: 60 m.; 1500 m.: 4 m. 32; puncte: 7900.

SIEVERT

100 m.: 11 s. 1; lungime: 7 m. 48; greutate: 15 m. 31; înălțime: 1 m. 80; 400 m.: 52 m. 2; 110 m. garduri: 15 s. 8; disc: 47 m. 23; prăjină: 3 m. 43; suliță: 58 mi 32; 1500 m.: 4 m. 58; Puncte: 7825.

BAUSCH

100 m.: 11 s. 7; lungime: 6 m. 95; greutate: 15 m. 32; înălțime: 1 m. 70; 400 m.: 54 s. 2; 110 m. garduri: 16 s. 2; disc: 44 m. 58; prăjină: 4 m.; suliță: 61 m. 91; 1500 m.: 5 m. 17; Puncte 7398.

ACTOR DE CINEMA

După Jocurile Olympice, Gleen Morris așa după cum am anunțat a abandonat sportul în urma unei oferte extrem de atrăgătoare primite din partea unei case de filme din Los Angeles.

Nu știm dacă în noua sa carieră Gleen Morris va mai cuceri succesul dela Berlin. Un lucru însă este sigur. atletismul american a posedat în persoana lui Morris un atlet excepțional.

C. M.

D. Octav Onicescu
lucrează la un tratat interesant în legătură cu Educația fizică

Rectorul Academiei Naționale de Educație fizică, d. Octav Onicescu, s'a reîntors — precum se știe — acum câteva săptămâni din străinătate.

D-sa a conferențiat la Sorbonna și la alte universități, asupra rolului educației fizice, obținând un mare succes. De altfel d-sa lucrează actualmente — și va fi gata în curând — la un volum tratând despre „Educația fizică și rasa noastră".

„Dinu" Humi

Constantin Humi — Dinu cum îi zic suporteurii venusiști — este un nume dintre cele mai populare în lumea sporturilor.

Ascensiunea lui s'a produs fulgerător. Toată lumea îl cunoaște, toată lumea aplaudă acțiunile pe care le conduce, toată lumea tresaltă când Humi marchează un goal. Fiecare qoal marcat de Humi este motiv de mare emoție sportivă pentru spectatori, deoarece reprezintă o mică capod'operă.

Goalul la care țin cel mai mult? Zău, Zău, așa, nu știu. Am marcat multe goaluri, în cariera mea sportivă care mi-au lăsat amintiri din cele mai plăcute. Fiecare goal ce marcam avea în el ceva care rămânea în amintirea mea. Dealtfel este și normal să fie așa, căci un goal, fie el rezultatul unei acțiuni personale sau al unei combinații savante, rămâne o operă la a cărei paternitate ai drepturi mari.

Aș putea să spun că am categorii speciale de simpatii: pentru goalurile marcate cu piciorul, drept, pentru cele cu stângul. Cea mai mare afecțiune o am pentru goalurile marcate cu capul.

In această categorie, am situat cel mai frumos goal al meu.

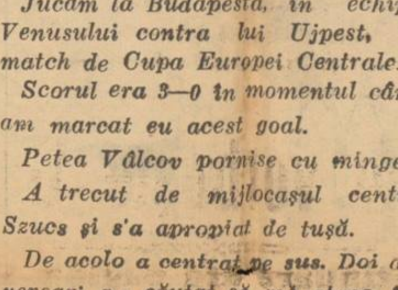
Jucam la Budapesta, în echipa Venusului contra lui Ujpest, în match de Cupa Europei Centrale.

Scorul era 3—0 în momentul când am marcat eu acest goal.

Petea Vâlcov pornise cu mingea.

A trecut de mijlocașul centru Szucs și s'a apropiat de tușă.

De acolo a centrat pe sus. Doi adversari au căutat să mă atace, înainte de a ajunge în posesia mingii. M'am dat înapoi. Mingea a trecut ca un bolid. M'am repezit și din aer am lovit-o cu capul. In acelaș moment am înclinat fruntea și mingea s'a prăvălit ca un trăsnet în plasă. Era un goal care a ridicat în picioare toată asistența.

H U M O R
O aventură sportivă sau lupte greco-romane

Am strâns gulerul paltonului și l'am ridicat în sus, până la sfârcul urechilor, apoi am început să-mi frec mâinile și să suflu în ele...

Era frig, nu glumă. Gura mi-era rece, de parcă ași fi fost mort...

Mi-am scos tabachera și, pe întunerec, am răsucit o țigară. Spre norocul meu, mai aveam un singur băț de chibrit în cutie. M'am așezat apoi, dibuind, pe patul de scânduri și am început să mă gândesc, recapitulându-mi cum de mă aflam, tocmai eu, negustor cinstit, în beciul unei prăpădite circumscripții...

Fără să mă întrebe dacă vreau sau nu comisarul «meu» îmi dete un bilet pentru teatrul «Regina Maria». O sută de lei. Ce să fac?

Să refuz pe șef ?Peste poate. Dacă a venit chiar șeful și mi-a dat, el însuși, un bilet, trebue să fie lucru mare.

— Du-te, dom'le Gogu, Zău așa, să vezi și matale o luptă greco-romană... Zi, mai mare rușinea pentru sportul românesc, nene... Da ce crezi mata că sportul e așa, glumă?

Eh! mai zi ceva.

Am luat biletul și fiindcă seara tot n'aveam ce să fac — citisem tot jurnalul încă de dimineață — m'am dus la teatru; biletul tot era plătit. Ce-o să pierd, la adicătelea, dacă m'oi duce? Dacă ar fi fost așa, o luptă d'alea, mă rog, dar taman la teatru să nu fie ca lumea.

Și așa m'am dus la luptele greco-romane dela «Regina Maria».

Lume multă de par'că ar fi fost teatru adevărat. Deodată se ridică și cortina; ca la teatru, ce mai încoace, încolo. Pe scenă vin doi inși, amândoi serioși și voinici nevoie mare și așa, fără înjurătură, fără vreun brânci, ca din senin, în loc de bună-ziua, se iau la trântă. Dar trântă, nu glumă.

Eu mă uitam la ei de nu mă mai săturam. După ăștia mai vin alții de se bat și tot așa, cam la două ceasuri, s'au tot bătut, atât de bine, că-mi venea și mie să-l iau la trântă pe domnul cel gras, care gâfăia alături de mine, pe scaun.

Așa, i-ași fi trântit una după ceafă, apoi l'aș fi umflat de picior și zât... cu el, tocmai peste balustradă, așa mă enerva cu gâfăitul lui. Ce mai vorbă lungă, mi-a plăcut și-mi venise și mie, așa, o poftă să mă bat din senin, căci acum știam cum trebue să apuc.

După ce se termină spectacolul o porni încet, încet, spre casă, tot gândindu-mă la lupte. Vezi, îmi ziceam, când o mai face Vasile — băiatul ăl mare, de servește numai în prăvălie — vreo năsbâtie și-i obrasnic, nu-l mai pocnesc cu linia în cap, ci îl iau așa, de grumaz, cu o mână, iar cu cealaltă îl răsucesc de-l trimit tocmai în zid, de o să-i vină mințile la cap... Era târziu. Pe stradă nu se vedea nici țipenie de om. De frig, era frig, dar vezi, Crăciun ca ăsta, fără zăpadă nu s'a mai pomenit. Nu-i vorbă, până'n Crăciun mai sunt trei zile și mai are timp să dea zăpada, dar, de, dacă până'n Ignat n'avurăm nimica, tot degeaba-i, ăsta nu-i Crăciun...

Și când mă gândeam așa, ia, o pacoste de coajă de lămâie ori portocală, mă făcu să lunec și aș fi căzut rău, pe semne, dacă nu ar fi trecut tocmai atunci lângă mine un domn înalt, de care mă agățai.

Dumnealui, după ce tuși de câteva ori, se rățoi la mine, măcar că eu mă scuzai:

— Scuzați, am lunecat...

— Ce lunecat, ce, ești chior, bețivule? mi-o zise el.

L'am privit lung, minunat de atâta obrăznicie :

— Da mata așa ști să vorbești, zic, ce, eu îs bețiv?...

— Nu vezi că ești beat?... (că miroși a vin?..

Asta n'o mai pățisem. Auzi colo, eu negustor vechi, om cu situație, nu alta, să mă facă pe mine bețiv un terchea berchea, și încă cu baston. (Nu pot să sufăr eu pe ăști de umblă cu baston...).

— Altă dată să te ții de stâlp, continuă dumnealui, vrând s'o ia din loc.

Asta mă aprinse și mai mult. Deodată îmi veniră în minte luptele pe care le văzusem la teatru...

Și fără alte preparative îl apucai de grumaz și-l repezi de intră tocmai în zid de-i sbură pălăria cât colo, așa cum văzusem la luptele greco romane...

Dumnealui, cum se sculă de jos început să schelălăe de credeam că l'a apucat damblaua.

Și un știu cum — ghinionul meu — trecu pe acolo un sergent. Eu nu-l cunoșteam, căci nu era din circumscripția «mea». Dar domnul cu baston — măcar că bastonul zăcea pe jos cât colo — îl văzu și se repezi la el:

— Sergent, eu sunt deputat, uite, să mă legitimez...

Eu o băgai pe mânecă, nu de alta, dar eram și eu constituțional și știam că deputații sunt imuni)...

— ...și bețivul ăsta m'a lovit...

N'avui timp să-i mai ard una, deși întinsesem brațul, așa constituțional cum sunt, că dumnealui o și luă la picior, fără baston.

Și așa am ajuns în beciul unei prăpădite de circumscripții, în așteptarea șefului...

Mai zi că nu-i bun sportul... Păi, zău așa, nu-i bine că am știut să-l pocnesc? Dacă nu mă duceam la luptele alea greco-romane, cum aș fi știut? Aș fi rămas cu insulta pe obraz, zău așa. Acum nu că zic că deputatul nu-i imun, dar o plăcere am, că tot l'am cârpit...

AMOS HERBARIU

— Calul e gata, doamnă!

(Sönsdagsnisse Strix-Suedia).

Crăciunul sportiv

Afară de evenimentele sporitve de Crăciun, care ne interesează direct — Venus la Budapesta, echipa Capitalei în Turcia, echipele de rugby în Franța — publicul sportiv al României urmărește cu mare interes diferite evenimente din străinătate, cari fac ca acest Crăciun să devină o sărbătoare a sporturilor.

Footballul nu mai are luni de repaus nici iarna — clima europeană parc'că s'a schimbat în ultimii ani simțitor.. iar publicul nu mai re frică de ger și de viscol. Aceste fapte au avut ca rezultat, că în cele mai multe centre ale Europei se organizează matchuri de football, chiar și acolo unde niciodată nu s'a jucat de Crăciun: la Budapesta și la Viena.

Programul sărbătorilor cuprinde în parte matchuri de campionat, ca în Angila, unde se dispută 3 etape în 4 zile și în Italia, și în alte părți matchuri internaționale, ca la Budapesta, Viena, Praga, Amsterdam, Paris, Malta, Lisabona, etc.

Un program bogat și interesant, care totodată dovedește popularitatea balonului rotund.

Ca un contrast interesant, programul de football al Europei este complectat cu un program al jocurilor de iarnă: hokey pe ghiață, concursuri de sky și concursuri de patinaj.

Și, în sfârșit, pentru publicul care nu se simte bine în aer liber, figurează pe program și sporturile de sală: Ping-pong, gimnastica, handball, box și lupte.

Nu avem aci loc, pentru a înregistra acest mare program. Un lucru însă trebue să fie accentuat.

Sportul a devenit nu numai cel mai important mijloc al educației fizice și astfel al sănătății, ci este totodată o distracție plăcută pentru marele public, un prilej de câștig pentru capital.

Sportul joacă azi un rol foarte important în viața particulară, și în viața publică.

— ...Odată și odată o nimeresc eu!...

SOCOTELI CRACIUNALE
SCRISOARE DESCHISA
către ciclistul X...

de EMIL IENCEK

Te văd ciclistule — sau mi te imaginez, — acum, de sfintele sărbători, așa cum ești, și trăiesc împreună cu tine toate gândurile tale, — te ghicesc în totul.

Să nu te sperii cumva că ași fi primul fericit muritor posesor al televiziunii perfecționate — afirmând așa, deodată, că te văd, ca și când ași repeta vorbele anecdotei: «te văd, te văd». «Televiziunea» mea nu se bazează pe cine știe ce principii de fizică sau niscaiva optică superioară, ci, pur și simplu, pe deplină cunoștință de cauză ca bun coleg, adversar, coechipier cu tine și cronicar, înseninându-ți săptămânal isprăvile.

Te văd, — repet, — sau mi te imaginez, acum, în preajma celei de 1937-a sărbătorire a nașterii Mântuitorului, preocupat ca tot omul.

Dar dacă ai sta să scotocești mai adânc aceste preocupări de creștinească datină, ai descoperi ca dincolo de ele, mocnesc altele. Mai de lungă durată, permanente și de continuă actualitate pentru tine. Sunt preocupările tale, indeletnicirile-ți favorite: sportive, acum depășite de importanța ăstorlalte, — festive.

In zilele acestea de calm sărbătoresc, drapat de tradiținoalii caltaboși stropiți cu vin, îți faci o socoteală.

O socoteală de sfârșit de an, terminată sau, mai bine zis, pierdută în valurile de proecte și perspective care te inundă.

Iți revezi activitatea pe anul care stă gata să moară și faci o sumedenie de constatări.

Și anume:

In unele curse ai mers bine și atunci aroma performanței meritoase îți revine acum ca și gustul unei gutui coapte, într'o zi de toamnă frumoasă și-ți mângâie orgoliul, ca melodia unui cântec vechi și frumos, urechea.

Dar mai observi, — dacă vrei să fi obiectiv cu tine însuți, — că în altele ai realizat o figură mediocră, proastă chiar, că în una n'ai fost bine pregătit, în alta supra antrenat; iar pentru alta de scurt kilometraj ai adoptat o metodă de antrenament cu totul eronată.

Și toate acestea, când le revezi, le analizezi, găsești că nu-s altceva decât învățăminte, experiență, rutină, — costisitoare, e drept, că-s făcută pe pielea ta, — dar eficace, pentrucă rezultatele le vezi, le constatați fructuoase, dela an la an. Așa se parvine la ceva serios și bun: prin munncă îndelungată, dârză, prin perseverență și observații.

Ți-ai constatat punctele slabe și sunt sigur, că ai să le remediezi, în primăvară.

Ai văzut că ai uzat de un pas prea mic, sau prea mare pentru o anumită cursă. Il vei pune pe cel potrivzt, de aci înainte, nu mă îndoesc. Și, trebue s'o recunoașteți măcar așa pentru tine, că-ți pare rău că n'ai ținut seamă de observațiunile, îndrumările care ți s'au făcut, de vreme binevoitor și priceput, cu privire la acest amănunt atât de prețios: călcătura.

Mai ai ajuns la concluzia că antrenamentul lung nu-ți dă decât rezistență, iar nu iuțeală și supletea ce se cere pentru o cursă mică și pe asfalt; ceeace ai făcut, ai făcut cum se zice, pe dos. Vei face de aci înainte, pe față.

Urc prost, — reflectezi tu, amintindu-ți de calvarul pătimit în cursele cu traseu muntos.

Care e soluția? — te întrebi. Am să insist mult asupra acestei părți, mă voi antrena în direcția asta. Insistent și metodic, — îți afli singur replica, întrucât numai înlăturând părțile slabe progresezi, — te perfecționezi.

Anul însă a expirat și constatările-s postume iar «mașina» ți-e în cui de multă vreme, la iernat.

Ai dat jos, «mașina — pentru un reglaj imaginar, sau, pur și simplu, pentru a o privi, examinand-o, cum cade centrul de greutate, nivelul șeii și al ghidonului, sau, așa fără nici o explicație să-ți revezi, în fața oglinzii, poziția.

Cu prilejul ăsta, regreți că nu avem și noi o industrie de biciclete cele existente fiind demodate, majoritatea din ele, grele, constituind un serios handicap față de străini ale căror «mașini» cu 3-4 kgr. mai ușoare ca ale noastre, au un rulaj de ceasornic.

Sunt și la noi câteva. Unele pripășite, pe aci, în urma vizitei cicliștilor străini. Dar sunt puține față de numărul cicliștilor.

Opinezi că dacă ai avea bani i ai băga într'o astfel de industrie fără teama că-i vei pierde. Ești sigur de asta. Dar până atunci te îmbufnezi pe legea contingentării și a devizelor din cauza cărora nu-ți poți aduce «mașina» cum vrei tu, ultima creație, chiar dacă ai fi nevoit să dai și 10.000 lei; dar să-ți aduci o bicicletă de maximum 9 kilograme, cu boyeaux-uri de 320 gr. pentru drum, 110 gr. pentru pistă, așa, cum au al de Archamband, Bartali, Lapebie sau alții.

Indârjit îți arunci ochii într'un Miroir de Sports», «Match», «Azuri» și iar îți pare rău că n'avem și noi o ilustrație sportivă, care, — ești sigur — ar «prinde».

Dar renunți la toate acestea și treci la capitolul proectelor: cursele din 1938, Turul României..

Apros-pos de «Tur». Parcă simți un gol în tine la gândul că această magnifică întrecere a înregistrat, în palmaresul său, în dreptul anului 1937, cuvântul indezirabil și dureros: Nedisputat.

E un gol ireparabil, par'că ai pierdut ceva, o rotiță care ar fi făcut parte integrantă din tine. Și fiindcă n'ai cu ce să'l înlocuești, golul acela, te resemnezi nădăjduind că în anul care vine disputarea lui va cunoaște amploarea care să înlocuiască cu succes lipsa din 1937.

La fel regreți că și circuitul Pr. Nicolae nu s'a desfășurat, tocmai când urma să-și sărbătoarească un impunător jubileu: 15 ani de neîntreruptă existență.

Și nu-ți poți reține necazul la gândul că s'au găsit destui oameni care în timpul iernii, în fotolii, la o cafeluță și 'n rotocoale de fum au elaborat proecte alese, de vaste dimensiuni, care te-au bucurat foarte, aflându-le. Dar pe măsură ce săptămânile treceau, surprize peste surprize, unele mai neplăcute decât altele, au variat să-ți anunțe că cutare probă nu se mai aleargă, că cealaltă a fost amânată la... paștele care nu există, că cutare domni, din meschine ambiții și mărunte

(Continuare în pag. IV-a)